

bedre foreløbig ikke at gaa til en Præmie-
 nedsættelse, men at man hellere skulde ved-
 blive at opkræve de bestaaende Præmier, om
 man end veed, at de ere for høie, men det
 kan man kun gjøre, hvis man da, om jeg
 saa maa sige, vil hævde Anstaltens Ide,
 naar man samtidig siger til Interessenterne:
 „I faae det igjen i Form af regelmæssig
 Bonusubbetaling“. Desuden er der ingen
 Tvivl om, at en saadan Paragraph vil hjælpe
 Anstalten meget betydelig i Konkurrencen
 ikke alene med de indenlandske private Sel-
 skaber, men ogsaa med de udenlandske. Selv
 om man end vilde antage, at alle de An-
 stalter, der konkurrere med Livsfor sikrings-
 anstalten af 1871, ere fuldt solide — og det
 ere de ingenlunde, der er blandt de uden-
 landske Anstalter flere, der er alt Andet end
 solide — men selv om det var Tilfældet, er
 det dog klart, at i det Dieblis Staten op-
 retter en Anstalt, maa den ønske at faae den
 størst mulige Mængde Interessenter dragne
 til den. Man maa antage, at Staten ind-
 retter en saadan Anstalt paa den Maade,
 at den i alle Henseender maa være den for-
 delagtigste Anstalt at være i, men det bliver
 den imidlertid kun, naar en saadan regel-
 mæssig Bonusfordeling fastslaaes. Vi kunne
 ikke haabe at drage den store Mængde In-
 teressenter, der endnu forsikre, navnlig i de
 udenlandske Anstalter, til os, med mindre vi
 give Udbyg til Bonus. Det er særlig de
 straalende Bonusløfter, der mange Gange
 lokke Folk til at indtræde i usolide Anstalter.
 — Hermed skal jeg anbefale dette Forslag.
 Jeg har nu tilladt mig at omtale de for-
 skjellige Vædringsforslag og skal, inden jeg
 udtaler mig videre, afvente de Bemærkninger,
 der maatte fremkomme.

S. Spørsmå: Jeg vil kun tillade
 mig at sige et Par anbefalende Ord med
 Hensyn til det Vædringsforslag, Mindretal-
 let har stillet under Nr. 7. Det angaar jo
 en Nedsættelse af Renten i faste Eiendomme
 til 4 pCt. Naar vi ere gaaede med, og ere
 gaaede villige med, til at uddele denne Bo-
 nus, som er foreslaet, der andrager en Sum
 af ca. 4 Millioner, som Anstalten har op-
 sparet derved, at dels Dødelighedsprocenten
 ikke har naaet den Høide, som var paareg-
 net, eller ogsaa ved, at Præmierne have væ-
 ret for høie, saa er det, fordi vi mene, at
 det er et Retfærdighedskrav, der her bliver
 viist Fyldest overfor Interessenterne, og at
 dette tillige godt kunde komme til at gavne
 Anstalten, idet flere vilde søge derhen.
 Men paa den anden Side er det jo ogsaa
 klart, at den Kursgevinst, Rentegevinst, der
 er indbundet ved, at Anstalten har faaet over

4 pCt. af sine Kapitaler, heller ikke andræ-
 ger saa liden en Sum, vel ca. 4 Mill. Kr.
 Men er det saa, er der jo ikke noget Uvil-
 ligt i at sige, at Debitorerne ogsaa bør faae
 Andel i denne Bonusubbetaling, men dette
 er vel Noget, der er umuligt at opnaa. Vi
 kan derfor begrænde os til saa lidt som
 muligt, nemlig til at sige, at herefter maa
 Anstalten ikke tage mere end 4 pCt. aarlig
 Rente. Det kan vel nok siges, at det for-
 trinsvis er Landeieendomsbesidderne, det vil
 komme til Gode. Efter de Oplysninger, vi
 have faaet i Udvalget, viser det sig jo, at
 Anstalten endnu har udestaaende 5 Mill. Kr.
 til 4½ pCt. Der er vel ikke nævnt, at det
 er i Landeieendomme, og derfor have vi ogsaa
 sat „faste Eiendomme“, men jeg antager, at
 efter hele den Maade, hvorpaa Anstalten
 bruger at udlåne, er det ikke grumme mange
 Kjøbstadeieendomme, der komme ind derunder,
 fordi Vurderingssummerne ere saaledes, at
 der i Reglen ikke i Anstalten kan opnaas
 tilstrækkelig høje Laan i Kjøbstadeieendomme.
 Det vil altsaa formentlig fortrinsvis komme
 til at gavne Landbruget, og jeg synes, at
 der er al rimelig Grund til at gaa ind derpaa,
 for at den Konvertering af Statsgjælden,
 som har bevirket, at Penge ere blevne
 billigere, ogsaa i fuldt Maal kan komme til
 at virke, thi naar en Statsanstalt som denne
 vedbliver at tage mere end 4 pCt. aarlig
 Rente, kan det maaste virke paa adskillige
 Andre, saa at de blive i Stand til at holde
 Renten oppe, og det mener jeg, at vi bør
 tage Forholdsregler imod. Af disse Grunde
 have vi altsaa tilladt os at stille dette Væ-
 dringsforslag. Den ærede Ordfører mente,
 at der var ligesaa stor Grund til at medtage
 Kommunelaanene. Ja, jeg for min Part
 skulde være meget villig til at gaa ogsaa
 dertil. Det viser sig jo ogsaa af de Oplys-
 ninger, vi have modtaget i Udvalget, at der
 er Kommuner, som ere saaledes bundne, at
 de ikke engang kunne opsigte deres Laan, og
 det vilde altsaa, for at komme dem til Hjælp,
 være nødvendigt, at det ved Lov blev fast-
 slaet, at de skulde kunne faae deres Laan
 konverterede; Sikkerheden kan der jo ikke
 klages over ved Kommunelaanene. I det
 Hele er det vor Mening, at vi først have
 villet prøve, om dette lille Forslag kunde
 faae Tilslutning, saa at der kunde være Haab
 om, at vi kunde gaa videre, og hvis det viste
 sig muligt, skulde ikke Noget være mig fjærere
 end til at die Behandling at faae et Forslag
 frem om, at ogsaa Kommunelaanene kunne
 tages med. Naar den ærede Ordfører end-
 videre anførte, at det var ham bekendt, at
 nogle af de Penge, som Anstalten har ude-
 staaende, staa noget yderlig, vil jeg sige, at